

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ 1 ΜΟΛΙΣ ΧΡΟΝΟ

Αποχωρεί η Opel από την Αυστραλία

Μετά από έναν μόλις χρόνο στην Αυστραλία, η Opel αποφάσισε να αποσυρθεί οριστικά και αμετάκλητα από την 5η ήπειρο. Η γερμανική φίρμα ξεκίνησε τις δραστηριότητες εκεί τον Αύγουστο του 2012 και έκτοτε κατάφερε να δώσει 1.530 αυτοκίνητα -Corsa, Astra και Insignia- μέσω των 20 εκθέσεων που διατηρούσε.

Η Opel Αυστραλίας όμως λέει πως για

να γίνει ανταγωνιστική, πρέπει να κάνουν σημαντικές μειώσεις στις τιμές και να επενδύσουν μεγάλα χρηματικά ποσά στην αναγνωρισιμότητα της μάρκας κάτι που οικονομικά δεν θα ήταν βιώσιμο.

Τώρα, η Opel Αυστραλίας βρίσκεται σε συζητήσεις με την Holden, σχετικά με την πιθανότητα μελλοντικά, να πωλού-

νται οχήματα της πρώτης με το σήμα της δεύτερης.

Η εταιρία επίσης αναφέρει πως όλες οι υποχρεώσεις της απέναντι στους πελάτες θα εκπληρωθούν και πως θα δουλέψει μαζί με τους αντιπροσώπους, τους εργαζόμενους και τους προμηθευτές μέχρις ότου να ολοκληρωθούν οι διαδικασίες του κλεισίματος.

Επιβολή φόρου στις καταθέσεις

Φόρο στις τραπεζικές καταθέσεις θα επιβάλει η Αυστραλία, με σκοπό τη συγκέντρωση κεφαλαίων έναντι της πιθανότητας κατάρρευσης τραπεζών. Συγκεκριμένα, καταθέσεις μέχρι 250 χιλιάδες δολάρια θα επιβαρυνθούν με εισφορά 0,05%, με ισχύ από τον Ιανουάριο του 2016. Η εισφορά θα επιβληθεί στις καταθέσεις των τραπεζών και όχι στους μεμονωμένους καταθέτες. Είναι εξαιρετικά πιθανό όμως ότι το σχετικό κόστος θα μετακιλισθεί στους πελάτες.

Η κίνηση συμπίπτει με την προειδοποίηση από την κυβέρνηση περί βραδύτερου του αρχικώς εκτιμηθέντος ρυθμού ανάπτυξης, καθώς και κρατικού ελλείμματος σημαντικά μεγαλύτερου του προϋπολογισθέντος.

Ντοκιμαντέρ για τους Έλληνες θαλασσόλυκους

Στην Ελλάδα βρίσκεται αυστραλιανό συνεργείο για τα γυρίσματα ντοκιμαντέρ για την ελληνική Ναυτιλία, και γενικότερα τη σχέση των Ελλήνων με τη θάλασσα. Αυτή την εβδομάδα τα μέλη του συνεργείου βρέθηκαν στις Οινούσες, ένα από τα νησιά που θα παρουσιάζονται στο έξι επεισοδίων ντοκιμαντέρ με θέμα την ελληνική Ναυτιλία, και τη σχέση των Ελλήνων με τη θάλασσα. Η εκπομπή θα έχει τίτλο «Greek Seadogs» (Έλληνες Θαλασσόλυκοι) και έχει την υποστήριξη του Υπουργείου Τουρισμού της Ελλάδας και προβλέπεται να μεταδοθεί σε συνδρομητικά κανάλια και τηλεοπτικά δίκτυα Αυστραλίας, ΗΠΑ, Ηνωμένου Βασιλείου, Καναδά κ.α. Ο δήμαρχος Οινουσσών Ευάγγελος Ηλ. Αγγελάκος συνέδραμε τα μέλη του κινηματογραφικού συνεργείου στο εγχείρημά τους να αναδείξουν τη μοναδική ναυτική παράδοση του νησιού.

Άλλο ένα σκάφος με αιτούντες άσυλο αναχαιτίστηκε ανοικτά του Νησιού των Χριστουγέννων

Άλλο ένα σκάφος που μετέφερε 16 αιτούντες άσυλο, αναχαιτίστηκε την Κυριακή από την αυστραλιανή ακτοφυλακή.

Όλοι οι επιβάτες μεταφέρθηκαν στο Νησί των Χριστουγέννων για τις απαραίτητες ιατρικές εξετάσεις.

Ήταν το 22ο σκάφος που έφτασε στα χωρικά ύδατα της Αυστραλίας από τις 19 Ιουλίου, την ημέρα που ο Πρωθυπουργός Κέβιν Ραντ ανακοίνωσε τη συμφωνία που υπέγραψε με την Κυβέρνηση της Παπούα Νέας Γουϊνέας, η οποία περιλαμβάνει νέα σκληρά μέτρα κατά της λαθρομετανάστευσης.

Ο κ. Ραντ ανακοίνωσε το Σάββατο τη σύναψη παρόμοιας συμφωνίας και με την

κυβέρνηση του Ναούρου.

Αυτό ουσιαστικά σημαίνει ότι όλοι οι αιτούντες άσυλο που καταφθάνουν στην Αυστραλία με σαμποκάρβα, θα μεταφέρονται στα κέντρα κράτησης του νησιού Μάνους και του Ναούρου όπου θα εξετάζονται οι αιτήσεις τους. Τα άτομα που εξακριβώνεται ότι είναι πρόσφυγες, δεν θα εγκαθίστανται στην Αυστραλία, αλλά στην Παπούα Νέα Νοβίνεα και στο Ναούρου.

Την Κυριακή η ομοσπονδιακή κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι η «πόλη αντίσκημων» που υπάρχει στο Νησί Μάνους για την στέγαση αιτούντων άσυλο, θα επεκταθεί ώστε να μπορεί να «φιλοξενηθεί» μέχρι και 10,000 άτομα.

Μια ταινία για την Ελληνίδα γιαγιά στην Αυστραλία

Πρεμιέρα έκανε το περασμένο Σάββατο στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Μελβούρνης η βραβευμένη ταινία μικρού μήκους «Ξέρεις κάτι; Σ' αγαπώ», τη σκηνοθεσία της οποίας υπογράφει η ομογενής Νάταλι Κάνινγκχαμ, λαμβάνοντας άκρως ενθαρρυντικά σχόλια.

Η ταινία «You Know What? I Love You», πρωτοεμφανίστηκε στο 19ο Διεθνές Φεστιβάλ -ταινίες μικρού μήκους- στο Palm Beach Αμερικής, και απέσπασε πολύ θετικές κριτικές. Πέρυσι κέρδισε δύο βραβεία, συμπεριλαμβανομένου και του Best Master of Film and Television (Documentary Production από το Τμήμα Τεχνών του Victoria College της Μελβούρνης.

Πρόκειται για μια τρυφερή ιστορία ή καλύτερα τη σχέση της σκηνοθέτιδας με τη γιαγιά της, Γιαννούλα Παναγιωτοπούλου.

«Αισθάνομαι ιδιαίτερα χαρούμενη που το ντοκιμαντέρ θα προβληθεί και στον τόπο που έζησε 58 χρόνια η γιαγιά μου. Στόχος μου δεν είναι να δείξω μια βολική κι ευχάριστη όψη των εσωτερικών προσώπων της Μελβούρνης, αλλά μια δυναμική εικόνα των πολιτών της ευρύτερης κοινωνίας», είπε η σκηνοθέτις.

Ωστόσο, τη μεγαλύτερη χαρά της για την πορεία της ταινίας, τη μοιράζεται με τη γιαγιά της που είναι και η πρωταγωνίστρια. «Είμαι υπερήφανη για τη γιαγιά μου. Είμαι σίγουρη ότι όλοι θα εκτιμήσουμε έστω και στο ελάχιστο τον ρόλο της καταπληκτικής αυτής γυναίκας που διαδραμάτισε έναν σημαντικό ρόλο στη ζωή μου», πρόσθεσε.

Είπε επίσης ότι θεωρεί μεγάλη τιμή τη συμμετοχή της ταινίας της στο Διεθνές Φεστιβάλ. «Δείξαμε κάτι από τη Μελβούρνη και το κυριότερο, πρωταγωνίστρια είναι η γιαγιά μου. Είναι σαν να ανοίγω ένα παράθυρο του σπιτιού μου στο ευρύ κοινό», είπε.

Ζευγάρι ομογενών πέθανε με διαφορά λίγων λεπτών της ώρας

Συγκίνηση προκάλεσε στην ομογένεια η είδηση του θανάτου ενός ηλικιωμένου ζευγαριού με διαφορά λίγων λεπτών της ώρας.

Ο Νίκος Μαρκογιαννάκης, μόλις ξεψύχησε η αγαπημένη του σύζυγος Μαρία την έσφιξε στην αγκαλιά του, με τον δικό του, τρυφερό και δυνατό τρόπο και βγήκε να καπνίσει ένα τσιγάρο, όπως έκανε όταν η καρδιά του είχε φουρτούνες.

Το μόνο που τον απασχολούσε ήταν να μην την αποχωριστεί. Να μην την αφήσει μόνη της στο μεγάλο ταξίδι. Περίμενε λίγο να δει το μεγάλο του γιο, το Νικόλα, που ήταν στο δρόμο και μετά έγειρε και άφησε την τελευταία του πνοή, λίγο πιο πέρα από την αγαπημένη του.

Ο Νίκος Μαρκογιαννάκης, ο πρωτότοκος του Χρήστου και της Μαρίας, δήλωσε: «Οι γονείς μου ζούσαν ο ένας για τον άλλον. Ποτέ δεν πήγαινε ο πατέρας κάπου μόνος του. Έπρεπε να έχει και τη μητέρα μου δίπλα του.

«Ο πατέρας μου ήταν φανερό ότι δε θα μπορούσε πλέον να ζήσει χωρίς τη μητέρα μου. Εκείνη ήταν όλη του η ζωή. Από τότε που θυμάμαι τον κόσμο, από το χωριό στην Κρήτη, με τα χωράφια, τις ελιές και το μόχθο το καθημερινό, μέχρι εδώ στην Αυστραλία, μαζί δούλεψαν, μαζί μόχθησαν, μαζί χάρηκαν τη ζωή, οπότε πώς γινόταν να μη φύγουν και μαζί;»